

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง ขอรื้อปัญหาเกี่ยวกับสถานภาพของข้าราชการกรุงเทพมหานคร และลูกจ้าง
ที่ไปปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร

กรุงเทพมหานครได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กท ๐๔๐๕/๒๐๕๔ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๔ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ตามที่ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นหน่วยงานของรัฐอยู่ในกำกับของกรุงเทพมหานคร มีฐานะเป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากกรุงเทพมหานคร ซึ่งการจัดตั้งมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครมีความแตกต่างจากมหาวิทยาลัยในระบบราชการที่เปลี่ยนไปเป็นสถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐหรือมหาวิทยาลัยนอกระบบ เพราะวิทยาลัยแพทยศาสตร์ กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาล และวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์มีสถานะเป็นสถาบันอุดมศึกษาซึ่งเป็นส่วนราชการภายในหน่วยงานสำนักการแพทย์ของกรุงเทพมหานคร ไม่มีสถานะเป็นนิติบุคคลและมิได้มีการบริหารจัดการในรูปแบบของมหาวิทยาลัย ผู้เกี่ยวข้องที่มีหน้าที่ในการปฏิบัติตามกฎหมายจึงเห็นว่า บทเฉพาะกาลตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ เพื่อรื้อรับการเปลี่ยนสถานภาพขององค์กร รวมทั้งกำหนดสถานภาพของการเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างของกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัยในวันที่พระราชบัญญัติมีผลใช้บังคับไม่มีความชัดเจนและมีความเห็นแตกต่างกัน คือการแปลความคำว่า “ส่วนราชการ” ตามมาตรา ๗๐ ที่บัญญัติว่า เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานบุคคลของข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างของส่วนราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัย ให้ถือว่ามหาวิทยาลัยเป็นส่วนราชการ เพราะบทบัญญัติดังกล่าวมิได้บัญญัติให้ชัดเจนว่า การเป็นส่วนราชการดังกล่าวเป็นส่วนราชการระดับใด ตามกฎหมายใด อยู่ในสังกัดกรุงเทพมหานครหรือไม่ ซึ่งต่างจากมาตรา ๔ ที่กำหนดเรื่องการจัดตั้งมหาวิทยาลัยซึ่งบัญญัติไว้ชัดเจนว่า ให้มหาวิทยาลัยเป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากกรุงเทพมหานคร ไม่เป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร กฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ และไม่เป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น โดยมีความเห็นแยกเป็นสองฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายแรก เห็นว่า เมื่อพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ มิได้บัญญัติความหมายคำว่า “ส่วนราชการ” ไว้ เพราะวัตถุประสงค์ของการบัญญัติในมาตรา ๗๐ เช่นนี้ มุ่งหมายถึงลักษณะของความเป็นส่วนราชการ เนื่องจากเมื่อกฎหมายมีผลใช้บังคับแล้วมหาวิทยาลัยก็เป็นองค์กรมหาชนนอกระบบ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดในบทเฉพาะกาลให้ถือว่ามหาวิทยาลัยเป็นส่วนราชการ เพราะความเป็นส่วนราชการไม่อาจมีขึ้นจริงเนื่องจากจะทับซ้อนกับมหาวิทยาลัยที่เป็นองค์กรนอกระบบราชการ วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาล และวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์จึงมิได้เป็นส่วนราชการของกรุงเทพมหานครอีกต่อไป แต่มีฐานะเป็น

ส่วนงานของมหาวิทยาลัยโดยเรียกชื่อว่า “คณะแพทยศาสตร์วชิรพยาบาล” และ “คณะพยาบาลศาสตร์
เกื้อการุณย์” ส่วนข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างของส่วนราชการทั้งสองดังกล่าวก็ถูกโอนไปอยู่
ในสังกัดคณะแพทยศาสตร์วชิรพยาบาลและคณะพยาบาลศาสตร์เกื้อการุณย์โดยผลของกฎหมาย
โดยมีจำต้องออกประกาศกรุงเทพมหานครเพื่อตัดหรือยุบส่วนราชการทั้งสองอีกแต่อย่างใด

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า มาตรา ๗๐ วรรคสาม บัญญัติให้ถือว่ามหาวิทยาลัยเป็น
ส่วนราชการและให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างของส่วนราชการดังกล่าวรับเงินเดือน
ค่าจ้าง หรือเงินอื่นผ่านมหาวิทยาลัยโดยเบิกจ่ายจากเงินอุดหนุนที่กรุงเทพมหานครจัดสรรให้
มหาวิทยาลัย โดยให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและข้อบัญญัติ
กรุงเทพมหานครว่าด้วยลูกจ้างมาใช้บังคับ และเพื่อให้สอดคล้องกับมาตรา ๗๐ วรรคสอง ที่บัญญัติให้
ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างที่ไปปฏิบัติงานยังคง
เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘
หรือลูกจ้างของส่วนราชการ ตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ปฏิบัติ
หน้าที่ในมหาวิทยาลัยโดยให้ถือว่า การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือ
การปฏิบัติหน้าที่ในฐานะลูกจ้างของส่วนราชการ แล้วแต่กรณี ดังนั้น จึงถือได้ว่ามหาวิทยาลัย
กรุงเทพมหานครเป็นส่วนราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร
พ.ศ. ๒๕๒๘ อยู่ต่อไปโดยผลของบทเฉพาะกาลดังกล่าว เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานบุคคล
ของข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างที่ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย

จากการแปลความกฎหมายที่ต่างกันดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาข้อกฎหมายในการ
ปฏิบัติราชการของกรุงเทพมหานครและมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครในประเด็น ดังต่อไปนี้

๑. ปัญหาเรื่องอำนาจการสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติ
หน้าที่ในมหาวิทยาลัยว่า ผู้ใดจะเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานคร
ในระดับต่าง ๆ ที่ปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร โดยมีความเห็นเป็นสองฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายแรก เห็นว่า จากการที่กฎหมายกำหนดให้วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพ
มหานครและวชิรพยาบาล และวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ มีฐานะเป็นส่วนงานของมหาวิทยาลัย
ทำให้ไม่เป็นส่วนราชการของกรุงเทพมหานครอีกต่อไป และข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้าง
ที่สังกัดส่วนราชการทั้งสองในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับได้ถูกโอนโดยกฎหมายให้ไปสังกัด
มหาวิทยาลัย ดังนั้น มหาวิทยาลัยโดยอธิการบดีย่อมเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามข้อบังคับ
มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้าง
กรุงเทพมหานครซึ่งปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า เนื่องจากมาตรา ๗๐ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มีเจตนารมณ์ให้
ข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างที่ยังมิได้แสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพมาเป็นพนักงาน
มหาวิทยาลัยยังคงมีสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ อยู่เช่นเดิม และให้ปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัยตาม
พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ โดยให้ถือว่า การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวเป็น
การปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะลูกจ้างของส่วนราชการ แล้วแต่กรณี ซึ่งหาก
กฎหมายมีเจตนาจะให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างเปลี่ยนไปสังกัดมหาวิทยาลัย ก็น่าจะ
กำหนดให้โอนไปสังกัดมหาวิทยาลัยให้ชัดเจน แต่เมื่อกฎหมายบัญญัติไว้เพียงให้ไปปฏิบัติหน้าที่ใน
มหาวิทยาลัย โดยถือว่า บุคคลเหล่านี้ยังเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครตามพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ หรือลูกจ้างของส่วนราชการตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร
เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อไป ดังนั้น จึงยังคงได้รับสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ จากกรุงเทพมหานคร
เช่นเดิม เมื่อกรุงเทพมหานครจะพิจารณาคัดเลือกบุคคลให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น หรือดำรง

ตำแหน่งผู้บริหารในหน่วยงานของกรุงเทพมหานคร กรุงเทพมหานครก็ต้องพิจารณาให้สิทธิหรือให้โอกาสแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย ในการพิจารณาคัดเลือกบุคคลให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นหรือตำแหน่งผู้บริหารในหน่วยงานของกรุงเทพมหานครด้วย

๒. ขอบเขตการออกข้อบังคับของมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครในเรื่องการบริหารงานบุคคลข้าราชการและลูกจ้างกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัย ซึ่งมีปัญหาการตีความในข้อกฎหมายว่ามหาวิทยาลัยมีอำนาจออกข้อบังคับในเรื่องดังกล่าวตามมาตรา ๗๐ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้หรือไม่ โดยมีความเห็นเป็นสองฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายแรก เห็นว่า มหาวิทยาลัยมีอำนาจออกข้อบังคับดังกล่าวได้ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๐ วรรคท้าย

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า กรณีดังกล่าวเกินอำนาจของมหาวิทยาลัยและขัดต่อเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ ที่มีได้ประสงค์จะให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างที่ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยอยู่ในสังกัดมหาวิทยาลัยจนกว่าบุคคลดังกล่าวจะได้แสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย มิฉะนั้น การที่มาตรา ๗๐ บัญญัติให้สิทธิแสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพดังกล่าวก็จะไม่มีความหมาย เพราะมหาวิทยาลัยได้ออกข้อบังคับดังกล่าวมากำหนดสังกัดให้เสียแล้ว

๓. การออกบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีปัญหาว่า การออกบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร จะเป็นอำนาจของปลัดกรุงเทพมหานครหรืออธิการบดีมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร โดยมีความเห็นเป็นสองฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายแรก เห็นว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานครอยู่ในสังกัดมหาวิทยาลัยโดยอธิการบดีและหรือหัวหน้าส่วนงานในมหาวิทยาลัยเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง จึงไม่อาจปฏิบัติตามมาตรา ๖ (๗) แห่งพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๖ (๑๗) ที่กำหนดให้ผู้ว่าการ ผู้อำนวยการ หรือผู้บริหารสูงสุดที่เรียกชื่ออย่างอื่นของรัฐวิสาหกิจ องค์การของรัฐ หรือองค์การมหาชน เป็นผู้มีอำนาจออกบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐสำหรับตำแหน่งเจ้าหน้าที่หรือพนักงานในหน่วยงานนั้น ซึ่งกรณีมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร ได้แก่ อธิการบดี

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า เมื่อข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ไปปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัยยังคงเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ และการไปปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัยถือว่าเป็นการไปปฏิบัติหน้าที่ราชการ และกฎหมายบัญญัติให้ถือว่ามหาวิทยาลัยเป็นส่วนราชการซึ่งหมายถึงส่วนราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ โดยข้าราชการกรุงเทพมหานครดังกล่าวยังมีได้เปลี่ยนสถานภาพไปเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร ดังนั้น การออกบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐสำหรับตำแหน่งข้าราชการกรุงเทพมหานครตั้งแต่ระดับ ๑๐ ลงมา จึงเป็นอำนาจของปลัดกรุงเทพมหานครตามมาตรา ๖ (๗) แห่งพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒

๔. การเสนอขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นที่เชิดชูยิ่งช้างเผือก และเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีเกียรติยศยิ่งมงกุฎไทย พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้อ ๔ ได้นิยามคำว่า “ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำยกเว้นข้าราชการการเมือง และให้

หมายถึงข้าราชการหรือพนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรณีข้างต้นมีปัญหาต้องพิจารณาว่าการเสนอรายชื่อข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสมควรขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ จะเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ใดกล่าวคือ อธิการบดีจะมีอำนาจหน้าที่ในการเสนอรายชื่อผู้ที่สมควรขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ในฐานะหัวหน้าหน่วยงานอื่นสำหรับบุคคลหรือพนักงานในสังกัดตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นที่เชิดชูยิ่งช้างเผือก และเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีเกียรติยศยิ่งมงกุฎไทย พ.ศ. ๒๕๓๖ ตามข้อ ๑๖ (๘) หรือเป็นอำนาจหน้าที่ของปลัดกรุงเทพมหานครจะเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการเสนอรายชื่อผู้ที่สมควรขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครดังกล่าวตามข้อ ๑๖ (๖) แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นที่เชิดชูยิ่งช้างเผือก และเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีเกียรติยศยิ่งมงกุฎไทย พ.ศ. ๒๕๓๖

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๘) ได้พิจารณาข้อหาดังกล่าว โดยได้รับฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา) ผู้แทนมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร และผู้แทนกรุงเทพมหานครแล้ว มีความเห็น ดังนี้

โดยที่มาตรา ๔^๑ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ บัญญัติให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นหน่วยงานของรัฐอยู่ในกำกับของกรุงเทพมหานคร มีฐานะเป็นนิติบุคคลที่ไม่เป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร กฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ และไม่เป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น และมาตรา ๖๙^๒ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ บัญญัติให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ งบประมาณ และรายได้ของวิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาล และวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ ในสังกัดสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร มาเป็นของมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร แต่เนื่องจากมาตรา ๗๐^๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติรับรองสิทธิให้

^๑มาตรา ๔ ให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นหน่วยงานของรัฐอยู่ในกำกับของกรุงเทพมหานคร มีฐานะเป็นนิติบุคคลที่ไม่เป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร กฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ และไม่เป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น

^๒มาตรา ๖๙ ให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ งบประมาณ และรายได้ของวิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาล และวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ ในสังกัดสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร ตามประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง การแบ่งส่วนราชการภายในหน่วยงานและการกำหนดอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๗๑) ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๒ มาเป็นของมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ตามรายการที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครประกาศกำหนด โดยต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

^๓มาตรา ๗๐ ให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครซึ่งสังกัดวิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาล และวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ ในสังกัดสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ และลูกจ้างของส่วนราชการ ซึ่งสังกัดวิทยาลัยแพทยศาสตร์

(มีต่อหน้าถัดไป)

ข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างที่สังกัดวิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาล และวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ยังคงเป็นข้าราชการ กรุงเทพมหานครตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ หรือลูกจ้าง ของส่วนราชการตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อไป และให้ปฏิบัติ หน้าที่ในมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ โดยให้ถือว่าการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวเป็น การปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะลูกจ้างของส่วนราชการ แล้วแต่กรณี และ ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ สิทธิเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ เช่น ตำแหน่งศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หรือตำแหน่งอื่นใดของข้าราชการ และสิทธิในการเลื่อนตำแหน่งของข้าราชการ หรือลูกจ้าง ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร หรือข้อบัญญัติ กรุงเทพมหานครว่าด้วยลูกจ้าง ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานบุคคลของข้าราชการและ ลูกจ้าง ให้ถือว่ามหาวิทยาลัยเป็นส่วนราชการ และให้ข้าราชการและลูกจ้างดังกล่าวอยู่ภายใต้ การบังคับบัญชาของอธิการบดี และหัวหน้าส่วนงานตามพระราชบัญญัตินี้ โดยให้นำกฎหมายว่าด้วย ระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร และข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครว่าด้วยลูกจ้างมาใช้บังคับ หากบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร และข้อบัญญัติ กรุงเทพมหานครว่าด้วยลูกจ้างไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัตินี้ หรือมีกรณีที่ไม่อาจนำมาใช้บังคับได้ ด้วยเหตุใด ๆ ให้การดำเนินการในส่วนที่ไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัตินี้ หรือในส่วนที่ไม่อาจ นำมาใช้บังคับได้เป็นไปตามข้อบังคับที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด จากบทบัญญัตินี้ดังกล่าว จึงมีปัญหาที่ จะต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานครมีสถานะทางกฎหมายอย่างไร ในประเด็นนี้เห็นว่า โดยผลของมาตรา ๔^๔ แห่ง

(ต่อจากเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น)

กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาล และวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ ในสังกัดสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร ตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ยังคงเป็นข้าราชการ กรุงเทพมหานครตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ หรือลูกจ้างของส่วนราชการ ตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อไป และให้ปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัยตาม พระราชบัญญัตินี้ โดยให้ถือว่าการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะ ลูกจ้างของส่วนราชการ แล้วแต่กรณี

ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง สิทธิเข้าสู่ตำแหน่งศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หรือตำแหน่งอื่นใดของข้าราชการตามวรรคหนึ่ง และสิทธิในการเลื่อนตำแหน่งของข้าราชการ กรุงเทพมหานครหรือลูกจ้างของส่วนราชการ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร หรือข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครว่าด้วยลูกจ้าง แล้วแต่กรณี

เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานบุคคลของข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างของ ส่วนราชการตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่ามหาวิทยาลัยเป็นส่วนราชการ และให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้าง ของส่วนราชการดังกล่าวอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของอธิการบดี และหัวหน้าส่วนงานตามพระราชบัญญัตินี้ และ รับเงินเดือน ค่าจ้าง และเงินอื่น ผ่านมหาวิทยาลัยโดยเบิกจ่ายจากเงินอุดหนุนที่กรุงเทพมหานครจัดสรรให้แก่ มหาวิทยาลัย โดยให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร และข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครว่าด้วย ลูกจ้างมาใช้บังคับ แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร และข้อบัญญัติ กรุงเทพมหานครว่าด้วยลูกจ้างมาใช้บังคับ แต่บทบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัตินี้หรือมีกรณีที่ ไม่อาจนำมาใช้บังคับได้ด้วยเหตุใด ๆ ให้การดำเนินการในส่วนที่ไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัตินี้ หรือในส่วนที่ ไม่อาจนำมาใช้บังคับได้ เป็นไปตามข้อบังคับที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด

^๔โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ ทำให้มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นหน่วยงานของรัฐอยู่ในกำกับของกรุงเทพมหานคร มีฐานะเป็นนิติบุคคลที่ไม่เป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร ฯลฯ ดังนั้น ข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยดังกล่าว จึงปฏิบัติงานในสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นหน่วยงานของรัฐอยู่ในกำกับของกรุงเทพมหานคร มีฐานะเป็นนิติบุคคลที่ไม่เป็นส่วนราชการ โดยรับโอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิหนี้ งบประมาณ และรายได้ของวิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาล และวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ ในสังกัดสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร มาเป็นของมหาวิทยาลัยตามมาตรา ๖๙^๕ แต่โดยที่มาตรา ๗๐^๖ รับรองให้ข้าราชการและลูกจ้างยังคงเป็นข้าราชการและลูกจ้างของกรุงเทพมหานครตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ และข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อไป จนกว่าจะเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามมาตรา ๗๑^๗ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติตามมาตรา ๖๙ และมาตรา ๗๐ ดังกล่าวเป็นบทเฉพาะกาลที่บัญญัติขึ้นเพื่อรับรองสถานะและสิทธิของข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างซึ่งมิได้แสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ให้ยังคงมีสถานภาพและสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ต่อเนื่องอยู่เช่นเดิมดังที่เคยได้รับตามระบบราชการ เพียงแต่บุคคลดังกล่าวมิได้เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ในกรุงเทพมหานครอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานบุคคล มาตรา ๗๐ วรรคสามจึงให้ถือว่ามหาวิทยาลัยเป็นส่วนราชการ และยังคงรับรองสถานะความเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างตามกฎหมายต่อไป ด้วยเหตุนี้ การปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัยของข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างตามมาตรา ๗๐ จึงมีความเชื่อมโยงกับหลักเกณฑ์การบริหารงานบุคคลตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ และข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๓๕ และโดยที่มาตรา ๗๐ วรรคสามและวรรคสี่ บัญญัติให้ข้าราชการ

^๕โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

^๖โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

^๗มาตรา ๗๑ ข้าราชการกรุงเทพมหานครหรือลูกจ้างของส่วนราชการตามมาตรา ๗๐ ผู้ใด

(๑) แสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้มหาวิทยาลัยดำเนินการบรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยในทันที

(๒) แสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ภายหลังกำหนดเวลาตาม (๑) แต่ไม่เกินสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เมื่อมหาวิทยาลัยได้ประเมินแล้วเห็นว่ามีความรู้ความสามารถตามหลักเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดให้บรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยได้โดยไม่ต้องทดลองปฏิบัติงาน

(๓) แสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ภายหลังกำหนดเวลาตาม (๒) แต่ไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เมื่อมหาวิทยาลัยได้ประเมินแล้วเห็นว่ามีความรู้ความสามารถตามหลักเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดให้รับเข้าทดลองปฏิบัติงานเป็นเวลาหนึ่งปี เมื่อพ้นกำหนดแล้วเห็นว่ามีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะบรรจุเข้าเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยก็ให้บรรจุได้

(๔) แสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ภายหลังกำหนดเวลาตาม (๓) ถ้ามหาวิทยาลัยเห็นว่าการรับบุคคลนั้นเข้าทำงานจะเป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยและมีอัตราที่จะรับเข้าทำงานได้ให้ดำเนินการตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

การแสดงเจตนาตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยและเมื่อได้ยื่นแสดงเจตนาแล้วจะถอนมิได้

กรุงเทพมหานครและลูกจ้างอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของอธิการบดีและหัวหน้าส่วนงานตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ โดยให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครว่าด้วยลูกจ้างมาใช้บังคับ หากบทบัญญัติของกฎหมายและข้อบังคับดังกล่าวไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัตินี้ หรือมีกรณีที่ไม่อาจนำมาใช้บังคับได้ ให้การดำเนินการในส่วนที่ไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัตินี้ หรือในส่วนที่ไม่อาจนำมาใช้บังคับได้ เป็นไปตามข้อบังคับที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด ดังนั้น การที่มาตรา ๗๐^๕ บัญญัติให้ถือว่ามหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครเป็นส่วนราชการและรับรองสถานะความเป็นข้าราชการและลูกจ้างของกรุงเทพมหานครไว้ จึงไม่มีผลทำให้มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครกลายเป็นหน่วยงานที่มีฐานะเป็นส่วนราชการ อีกทั้งไม่มีผลทำให้ระบบบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครกลับไปอยู่ในระบบราชการสังกัดกรุงเทพมหานครแต่อย่างใด และเมื่อพิจารณาข้อหาหรือของกรุงเทพมหานครแล้ว จึงมีความเห็นในแต่ละประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ใดมีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครในระดับต่าง ๆ ที่ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร เห็นว่า เมื่อได้พิจารณาแล้วว่า มาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นบทบัญญัติที่รับรองสถานะและสิทธิประโยชน์ของข้าราชการและลูกจ้างของกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครให้ยังคงมีสถานภาพและสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ต่อเนื่องอยู่เช่นเดิม ดังที่เคยได้รับตามระบบราชการ และไม่มีผลทำให้ระบบบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครกลับไปอยู่ในระบบราชการสังกัดกรุงเทพมหานครอีก และโดยที่บทบัญญัติดังกล่าวให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของอธิการบดี และหัวหน้าส่วนงาน ดังนั้น อธิการบดีจึงเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดและรับผิดชอบการบริหารงานของมหาวิทยาลัย จึงมีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการกรุงเทพมหานครในระดับต่าง ๆ ที่ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร

ประเด็นที่สอง มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครมีอำนาจออกข้อบังคับมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครเพื่อกำหนดในเรื่องการบริหารงานบุคคล ข้าราชการและลูกจ้างกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยตามมาตรา ๗๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้หรือไม่ เห็นว่า เมื่อพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ มีผลใช้บังคับแล้ว สภามหาวิทยาลัยจึงมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ รวมถึงอำนาจในการออกระเบียบ ข้อบังคับ และประกาศของมหาวิทยาลัยเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัย ข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคล และการบริหารการเงิน การพัสดุ และทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยตามมาตรา ๒๑ (๒) และ (๑๐)^๕

^๕โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

^๕มาตรา ๒๑ สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย อำนาจและหน้าที่เช่นว่านี้ให้รวมถึง

ฯลฯ

ฯลฯ

(๒) ออกระเบียบ ข้อบังคับ และประกาศของมหาวิทยาลัยเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัย และอาจมอบหมายให้ส่วนงานใดในมหาวิทยาลัยเป็นผู้ออกระเบียบและออกข้อบังคับสำหรับส่วนงานนั้นเป็นเรื่อง ๆ ไปก็ได้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๑๐) ออกระเบียบและข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคล และการบริหารการเงิน การพัสดุ และทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

ฯลฯ

ฯลฯ

แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น ตามปัญหาที่หารือ สภามหาวิทยาลัยจึงมีอำนาจออกข้อบังคับของมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครเพื่อกำหนดในเรื่องการบริหารงานบุคคลข้าราชการและลูกจ้างกรุงเทพมหานครได้ อย่างไรก็ดี ในกรณีที่เป็นการบริหารงานบุคคลข้าราชการและลูกจ้างตามมาตรา ๗๐ การออกข้อบังคับจะต้องเป็นไปตามมาตรา ๗๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ ด้วย รวมทั้งในกรณีที่สภามหาวิทยาลัยยังมิได้ดำเนินการออกระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ในเรื่องต่าง ๆ มาตรา ๘๑^{๑๐} แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ ก็บัญญัติให้นำพระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ฯลฯ ซึ่งออกตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ และพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ประเด็นที่สาม การออกบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นอำนาจของผู้ใด เห็นว่า มาตรา ๔ (๑๖)^{๑๑} แห่งพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับมาตรา ๔ ลำดับที่ ๑๘^{๑๒} แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้มีอำนาจออกบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๕ กำหนดให้พนักงานของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาของรัฐเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ และให้อธิการบดีหรือผู้ดำรงตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นซึ่งเทียบเท่าอธิการบดีหรือผู้ได้รับมอบหมายจากผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว เป็นผู้มีอำนาจออกบัตรประจำตัวสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐ และโดยที่มาตรา ๖๙^{๑๓} แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓ บัญญัติให้อธิบดีบดีการ ทวิพัส

^{๑๐}มาตรา ๘๑ ในระหว่างที่ยังมิได้ออกระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ให้นำพระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง กฎ ก.ก. ข้อบัญญัติ ข้อบังคับ ข้อกำหนด ระเบียบ หรือประกาศซึ่งออกตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ และพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

^{๑๑}มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า

ฯลฯ

ฯลฯ

(๑๖) ข้าราชการ พนักงาน หรือเจ้าหน้าที่อื่นซึ่งมีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๒}มาตรา ๔ ให้บุคคลต่อไปนี้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้มีอำนาจออกบัตรประจำตัวสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒

เจ้าหน้าที่ของรัฐ

ผู้มีอำนาจออกบัตรประจำตัวสำหรับ

เจ้าหน้าที่ของรัฐ

ฯลฯ

ฯลฯ

๑๘. พนักงานของมหาวิทยาลัยหรือ
สถาบันอุดมศึกษาของรัฐอย่างอื่น

๑๘. อธิการบดีหรือผู้ดำรงตำแหน่งที่
เรียกชื่ออย่างอื่นซึ่งเทียบเท่าอธิการบดี
หรือผู้ได้รับมอบหมายจากผู้ดำรง
ตำแหน่งดังกล่าว

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๓}โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

สิทธิ ฯลฯ ของวิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาล และวิทยาลัยพยาบาล
เกื้อการุณย์ ในสังกัดสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานคร มาเป็นของมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร และ
มาตรา ๒๖^{๑๔} ประกอบกับมาตรา ๗๐^{๑๕} วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้อธิการบดี
เป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดและรับผิดชอบการบริหารงานของมหาวิทยาลัย และให้ข้าราชการ
กรุงเทพมหานครและลูกจ้างอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของอธิการบดี ดังนั้น การออกบัตรประจำตัว
เจ้าหน้าที่ของรัฐแก่ข้าราชการและลูกจ้างของกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัย
กรุงเทพมหานคร จึงเป็นอำนาจของอธิการบดีในฐานะที่เป็นหัวหน้าหน่วยงาน

ประเด็นที่สี่ การเสนอขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ตามระเบียบ
สำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นที่เชิดชูยิ่งช้างเผือกและ
เครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีเกียรติยศยิ่งมงกุฎไทย พ.ศ. ๒๕๓๖ เป็นอำนาจของผู้ใด เห็นว่า ข้อ ๑๖ (๘)^{๑๖}
แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นที่เชิดชูยิ่ง
ช้างเผือกและเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีเกียรติยศยิ่งมงกุฎไทย พ.ศ. ๒๕๓๖ กำหนดให้หัวหน้า
หน่วยงานอื่นเป็นผู้เสนอรายชื่อผู้ที่สมควรขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ เมื่อมาตรา ๒๖
ประกอบกับมาตรา ๗๐ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๓
บัญญัติให้อธิการบดีเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดและรับผิดชอบการบริหารงานของมหาวิทยาลัย และให้
ข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของอธิการบดี ดังนั้น การเสนอขอ
พระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัย
กรุงเทพมหานคร จึงเป็นอำนาจของอธิการบดีมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครในฐานะที่เป็นหัวหน้า
หน่วยงานในกำกับของกรุงเทพมหานคร

(นายอัษฎพร จารุจินดา)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มิถุนายน ๒๕๕๔

^{๑๔} มาตรา ๒๖ ให้มีอธิการบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดและรับผิดชอบการบริหารงานของ
มหาวิทยาลัย และอาจมีรองอธิการบดีหรือผู้ช่วยอธิการบดี หรือจะมีทั้งรองอธิการบดีและผู้ช่วยอธิการบดีตาม
จำนวนที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่อธิการบดีมอบหมายก็ได้

^{๑๕} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

^{๑๖} ข้อ ๑๖ ให้บุคคลดังต่อไปนี้เป็นผู้เสนอรายชื่อผู้ที่สมควรขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์

ฯลฯ

ฯลฯ

(๘) หัวหน้าหน่วยงานอื่นนอกจาก (๖) สำหรับบุคคลหรือพนักงานในสังกัด

ฯลฯ

ฯลฯ